

Тя потегли край рѣката,
Коят' весело шумти;
Вѣтръ ѝ люлѣй косата,
А сърдцето ѝ пламти.

Прѣдъ очи ѝ се блѣснаха
Хубави свѣтли палати;
Тамъ се моми наръдиха,
Кат' Ангели крилати.

„Ето мойтѣ мили дружки“
Въ умътъ си казваше тя:
Бѣли, нѣжни прѣперушки,
Пакъ ги вече невидя.

„Стой!“ ѝ казва нѣкой таенъ
Хладенъ непонятенъ звукъ;
Глѣда мома съ умъ отчаенъ
Какво нѣщо има тукъ.

Тя се вслуша въвъ уся,
Що ли чудно има тамъ?
Нѣ наврѣдъ владѣй покоя,
И той беше тихъ и нѣмъ.

По плѣщи ѝ се растила
Нѣйна коса; кат' повѣй
Вѣтръ и тя като свила,
Се вълнува и люлѣй.

Призракъ нея я спредваря
И на пѣтя става той;